

Tamo gdje su padali, mi i dalje stojimo

Jutro je bilo mirno, gotovo sveto. Dok su prve zrake sunca obasjavale Dunav, stajala sam pred vukovarskim vodotornjem; tihim svjedokom svega što je ovaj grad proživio. Njegove ranjene stijene, prepune ožiljaka, pričale su priču o boli, ali i o ponosu. U tišini koja je lebdjela nad gradom osjetila sam težinu prošlosti i snagu onih koji su ovdje voljeli, borili se i ginuli. Tada sam se sjetila rečenice: „Čovjek može biti poražen, ali ne i pobijeđen.” Nisam znala koliko duboku istinu te riječi nose sve dok nisam osjetila Vukovar pod svojim nogama. Koračala sam ulicama koje su se činile mirne, ali svaka od njih šaptala je priču o hrabrosti. Svaki obnovljeni zid skrivao je tragove tuge, a svaki pogled prolaznika odavao je ponos i tihu snagu. Ljudi ovoga grada izgubili su sve što se izgubiti može: domove, mir, najmilije... ali ono što nisu izgubili bila je vjera. Vjera u život, u dobrotu, u ono što čovjeka čini čovjekom. Na Memorijalnom groblju zastala sam pred nizom bijelih križeva. Tišina je bila teža od riječi, a vjetar kao da je nosio nečije neizgovorene molitve. Suze su mi navrle na oči, ali to nisu bile suze slabosti. Bila je to zahvalnost. Poštovanje. Spomen na ljude koji su svojim padom uzdigli generacije koje će znati cijeniti mir. Tada sam shvatila da poraz ne znači kraj. Možda čovjek nekada padne, možda ga slomi bol, ali poražen je tek ako odustane. Vukovar je pao, ali se iznova uzdigao; iz pepela, iz tišine, iz ponosa. Grad me naučio da prava snaga ne živi u tijelu, nego u srcu. U onom dijelu nas koji kaže: „Neću se predati.” U tom trenutku shvatila sam – u svakome od nas postoji dio Vukovara. Dio koji pamti, dio koji se ne boji, dio koji uvijek iznova ustaje. Dok sam se vraćala kući, još jednom sam se osvrnula prema vodotornju. Stajao je visoko, ponosno, kao simbol svega što se ne može slomiti. U njegovoj sjeni vidjela sam sebe – mladu djevojku koja zna da će život donijeti borbe, padove i boli, ali koja vjeruje da se snaga ne mjeri pobjedama, nego vjerom, da se uvijek može ponovno ustati. Vukovar me naučio da se čovjek može spotaknuti, raniti i pasti, ali ako u sebi nosi ljubav, vjeru i sjećanje nikada nije pobijeđen. Dokle god u meni postoji snaga da volim, vjerujem i idem dalje; znam da mogu biti poražena, ali nikada pobijeđena. Dok u meni gori iskra nade i prkosa, dok ne dopuštam da me život učini ravnodušnom, dotle ja stojim. I tamo gdje su padali oni, danas stojimo mi.

Vukovar, Škabrnja - 1991.- 1995.